

Poljanska dolina

Poljanska dolina, lepa in mila
si zame za zmeraj najbolj!
Tam zibala me je mati predraga
in tamkaj je rodni moj dom.

Krog tebe planine venec so zvile
od Loke do daljnih Žirov.
Ponosno nad njimi Blegoš kraljuje,
očak vseh poljanskih vrhov.

Ob cesti v dolino Sora se vije,
njeni valovi se v soncu blešče.
Žene pohlevna žage in mline,
včasih besneča poplavlja pa vse.

Po hribih in v dolini domačije,
cerkve in bele vasice stoje.
Okrog njih so vrtovi, polja, njive,
za njimi gozdovi mogočni šume.

Zvečer se pesem vesela razlega,
fantje so zbrani, na vasi pojo.
Vsa dekleta na oknih slonijo,
ob njih pa nageljni rdeči cveto.

Dolina neznana, zdaj si poznana
postala dalje in dalje okrog.
Hotaveljski marmor, bogastvo urana
sta v širni svet odprla ti pot.

Poljanska dolina, ti podarila
nam in zanamcem si velike može!
Tavčar, Šubici, Ažbe v svet ponesli
so tvoje dotlej neznano ime.

Prelepa dolina, draga in mila
si mnogim, toda meni najbolj!
Ne zabim te, ker vedno ljubila
bom tvoje gore, doline, svoj dom!

(Spisala Ančka Šumenjak)

Žirovska

Oj, mi smo pa tam na Žirovskem doma,
v prelepi dolini na kncu sveta.
Smo skriti med hribi, pa to nič ne de,
po celem nas svetu poznajo ljudje.

Pri nas na Žirovskem navada je ta,
da glavico brihtno Žirovec ima!
In vedno pripravne pa pridne roke
in zraven še dobro veselo srce.

Če hočete varno po svetu hodit,
vsaj enkrat na našo plat morate prit,
da boste kupili si gojzarjev par,
Žirov pozabili ne boste nikdar.

(Zapisala Marija Stanonik, Loški razgledi 1972)